

Arrest

nr. 233 402 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. LINTERMANS
Zandberg 19
2260 WESTERLO

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.)

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LINTERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VAN BEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 november 2017 diende verzoeker samen met zijn echtgenote en hun 6 minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag was gestoeld op de medische situatie van twee van de kinderen.

Op 3 januari 2018 werd deze aanvraag gegrond verklaard en wordt het gezin gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, waarna verzoeker in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 12 februari 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd van zijn vrijheid beroofd op 16 mei 2019.

Op 26 juni 2019, met kennisgeving op 9 juli 2019, weigerde de gemachtigde van de bevoegde minister een gunstig gevolg te geven aan dit verzoek tot verlenging. Het beroep dat verzoeker had ingediend tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 228 460 van 5 november 2019.

Op 28 oktober 2019 werd in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer:

Naam: K.

Voornaam: J.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Gjakove

Nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, alias:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald meet hij het grondgebied verlaten en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

CEJ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zender houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

Op 12/02/2019 wer een aanvraag ingediend tot verlenging van de machtiging tot verblijf, voordien toegestaan in toepassing van art 9 ter van de wet van 15 december 1980. Aan dit verzoek tot verblijfverlenging werd geen gunstig gevolg gegeven.

Deze beslissing werd op 09/07/2019 aan betrokkene betekend.

CE0 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 10/04/2012 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende 3 jaar voor 2 maanden.

De betrokken werd sinds 17/05/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van weerspanningheid, deelname aan bendevoorming, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Er bestaat ernstig gevaar dat de inverdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op het lucratief karakter van de feiten, (aanhoudingsmandaat 17/05/2019)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene heeft familie, vrouw en minderjarige kinderen in België.

Het feit dat partner en minderjarige kinderen en familie van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)

De betrokkene heeft verschillende verzoeken tot internationale bescherming ingediend in België op 04/10/2001, 02/10/2007, 20/10/2009, 12/07/2010, 23/12/2014. Deze aanvragen werden negatief afgesloten.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[3 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert

Op 12/02/2019 werd een aanvraag ingediend tot verlenging van de machtiging tot verblijf, voordien toegestaan in toepassing van art 9 ter van de wet van 15 december 1980. Aan dit verzoek tot verblijfverlenging werd geen gunstig gevolg gegeven.

Deze beslissing werd op 09/07/2019 aan betrokkene betekend.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 21/06/2002, 10/03/2010, 20/07/2010 12/08/2014, 09/05/2015. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

(3 Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 10/04/2012 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende 3 jaar voor 2 maanden.

De betrokken werd sinds 17/05/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van weerspanning, deelname aan bendevoering, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Er bestaat ernstig gevaar dat de inverdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op het lucratief karakter van de feiten, (aanhoudingsmandaat 17/05/2019)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Diezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar, dat luidt als volgt:

INREISVERBOD

Aan de Heer :

Naam: K.,

Voornaam: J.

Geboortedatum: 18.03.1984

Geboorteplaats: G.

Nationaliteit: Kosovo

alias:

K. J. geboren op 18/03/1984 nationaliteit Joegoslavië

K. J. 18/03/1984 nationaliteit Servië en Montenegro

K. J. geboren op 18/03/1984 nationaliteit Servië

K. J. geboren op 18/03/1984 nationaliteit Kosovo

T. J. geboren op 18/03/1982 nationaliteit Servië en Montenegro

K. J. geboren op 18/03/1982 nationaliteit Servië en Montenegro

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28/10/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert

Op 12/02/2019 wer een aanvraag ingediend tot verlenging van de machtiging tot verblijf, voordien toegestaan in toepassing van art 9 ter van de wet van 15 december 1980. Aan dit verzoek tot verblijfverlenging werd geen gunstig gevolg gegeven.

Deze beslissing werd op 09/07/2019 aan betrokkene betekend.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 21/06/2002, 10/03/2010, 20/07/2010 12/08/2014, 09/05/2015. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 10/04/2012 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende 3 jaar voor 2 maanden.

De betrokken werd sinds 17/05/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van weerspanning, deelname aan bendevoering, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Er bestaat ernstig gevaar dat de inverdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op het lucratief karakter van de feiten. (aanhoudingsmandaat 17/05/2019)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

De betrokkene heeft familie, vrouw en minderjarige kinderen in België.

Het feit dat partner en minderjarige kinderen en familie van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde

van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)

De betrokkene heeft verschillende verzoek tot internationale bescherming ingediend in België op 04/10/2001, 02/10/2007, 20/10/2009, 12/07/2010, 23/12/2014. Deze aanvragen werden negatief afgesloten. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13..

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf, feiten

waarvoor hij op 10/04/2012 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een definitieve

gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende 3 jaar voor 2 maanden.

De betrokken werd sinds 17/05/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van weerspanning, deelname aan bendevoering, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Er bestaat ernstig gevaar dat de in verdenking gestelde zal recidiveren, gelet op het lucratief karakter van de feiten.

(aanhoudingsmandaat 17/05/2019)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Verzoeker werd in vrijheid gesteld op 28 oktober 2019.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het komt gepast voor om eerst het derde middel te beoordelen. Hierin voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissingen ten onrechte wordt gesteld dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Hij zet het volgende uiteen:

“Verwerende partij verwijst hiervoor naar een veroordeling van verzoeker door de correctionele rechtbank van Dendermonde van 10 april 2012 en een aanhoudingsmandaat sinds 17 mei 2019.

Verwerende partij kan niet dienstig en op redelijke wijze verwijzen naar de veroordeling door de correctionele rechtbank van Dendermonde van 10 april 2012. Op 3 januari 2018 heeft verwerende partij immers een aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter Vw. ontvankelijk en gegrond verklaard. De veroordeling van 10 april 2012 was alsdan reeds bekend en heeft verwerende partij er niet van weerhouden een verblijfsrecht toe te kennen aan verzoeker. Thans nog verwijzen naar de veroordeling van 10 april 2012 is contradictoir aan de beslissing van 3 januari 2018.

Uit het aanhoudingsmandaat sinds 17 mei 2019 kan evenmin een schending worden afgeleid van de openbare orde. Verzoeker is thans niet veroordeeld en heeft de gevangenis al mogen verlaten, [stuk 8] Verwerende partij blijft derhalve in gebreke een schending van de openbare orde te bewijzen. Er is dan ook sprake van machtsverschrijding.”

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij de inbreuken heeft gepleegd die werden opgesomd in de bestreden beslissingen. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het gegeven dat verzoeker inmiddels de gevangenis heeft verlaten, doet hieraan geen afbreuk: verzoeker is vrijgekomen op 28 oktober 2019 “mits borg [...] + BGV + IRV”. Dit gegeven impliceert geenszins dat de verwerende partij de initiële aanhouding voor weerspanning, deelname aan bendevoering, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels niet langer kan betrekken bij zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. In de mate dat verzoeker er nog op wijst dat hij na zijn veroordeling in 2012 nog een machtiging tot verblijf kreeg, zodat niet kan worden verwezen naar deze veroordeling, kan hij niet worden gevolgd: uit de voormelde feiten kon de verwerende partij afleiden dat verzoeker zich niet heeft laten afschrikken door een eerdere veroordeling en de gevolgen daarvan om nieuwe feiten te plegen in 2019, zodat hij niet aantoonde dat niet in alle redelijkheid zou kunnen worden vastgesteld dat er ernstig gevaar bestaat op recidive, ook door het lucratief karakter van de feiten, en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden.

2.1.2. Het derde middel is niet gegrond.

2.2.1. Het eerste middel is afgeleid uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Het wordt als volgt uiteengezet:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het nemen van een beslissing moet worden gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 EVRM verplicht een Verdragsluitende Staat rekening te houden met de invloed van de verwijdering op de relaties met de achtergebleven familieleden van de rechtsonderhorige: “Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération : la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ; l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ; l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés surplace; toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné. Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation - prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration - pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin(eigen accentuering)

Vrije vertaling:

“Om te kunnen nagaan of een beslissing tot verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met zijn privé-en gezinsleven, beoordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst). Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat; het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat; de invloed van de verwijdering op de relaties met de achtergebleven familieleden; ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken individu.

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel. ”

Op onvoldoende wijze is rekening gehouden met de invloed van het verlies aan verblijfsrecht op de relaties met de achterblijvende leden van het kerngezin van verzoeker.

De achterblijvende leden van het kerngezin genieten naar aanleiding van de ziekte van twee minderjarige kinderen een verblijfsrecht in België op basis van artikel 9ter Vw. De ziekte van de twee minderjarige kinderen is verwerende partij derhalve bekend. Op geen enkele wijze wordt in de bestreden beslissingen rekening gehouden met de invloed van een verwijdering op de achtergebleven minderjarige kinderen die lijden aan de ziekte.

Er wordt zelfs geen melding gemaakt van de ernstige ziekte van de twee minderjarige kinderen. De bestreden beslissingen werden derhalve op onzorgvuldige wijze voorbereid, wat een schending impliceert van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind. Het luidt als volgt:

“Verzoeker woont reeds geruime tijd samen met zijn gezin in België. Vijf kinderen van verzoeker zijn in België geboren. Er is sprake van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de leden van het kerngezin. Overige familie van verzoeker verblijven eveneens in België.

De bestreden beslissingen maken het gezinsleven van verzoeker onmogelijk en maken het in het bijzonder onmogelijk om zorg te dragen voor zijn twee minderjarige zieke en hulpbehoevende kinderen. Dit impliceert een disproportionele inmenging van zijn recht op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven.

Minstens werd het hoger belang van de twee zieke kinderen niet in overweging genomen door verwerende partij. Uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat de Staat in elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, het hoger belang van het kind in overweging moet nemen. Dit blijkt eveneens uit artikel 74/13 Vw.

Met de specifieke noden van de zieke kinderen werden geen rekening gehouden door verwerende partij. Verzoeker is het enige lid van het kerngezin met een rijbewijs en is onmisbaar in de zorg voor deze kinderen.

Verwerende partij schendt dan ook artikel 8 EVRM en het hoger belang van het kind, gewaarborgd door artikel 74/13 Vw., artikel 24, lid 2 jo. artikel 51, lid 1 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

De ziekte van twee kinderen van verzoeker vormt minstens een bijzondere omstandigheid op basis waarvan het kerngezin beschermenswaardig is en dient samen te blijven in België.”

2.2.3. Het eerste en tweede middel worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen beoordeeld.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat thans geen uitspraak wordt gedaan over verzoekers *“verlies van verblijfsrecht”*. De Raad heeft zich in het arrest nr. 228 460 van 5 november 2019 gebogen over de wettigheid van de beslissing van 26 juni 2019 houdende de weigering van verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, heeft de middelen van verzoeker onderzocht en afgewezen en heeft vervolgens het beroep verworpen.

Verzoeker betoogt dat hij reeds geruime tijd samen met zijn gezin in België woont, dat zijn kinderen in België geboren zijn, dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de leden van het kerngezin, dat ook andere familie in België verblijft, dat –in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel- geen melding wordt gemaakt van de ernstige ziekte van de minderjarige kinderen, dat het hem nochtans onmogelijk wordt gemaakt om zorg voor hen te dragen, dat hoewel artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opleggen dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van de kinderen, er geen rekening wordt gehouden met de invloed van de verwijdering op de noden van de zieke kinderen, dat verzoeker het enige lid is van het kerngezin met een rijbewijs en onmisbaar is in de zorg voor deze kinderen. De ziekte van de twee kinderen vormt minstens een bijzondere omstandigheid op basis waarvan het kerngezin beschermenswaardig is en samen dient te blijven in België.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangaande de situatie van verzoeker heeft de verwerende partij er terecht op gewezen dat de eerbiediging van het recht op een gezinsleven niet absoluut is. Deze vaststelling op zich blijkt uit het voorgaande en wordt niet betwist door verzoeker.

Verder wordt door de verwerende partij vastgesteld dat het feit dat verzoeker een partner en minderjarige kinderen en andere familieleden heeft die in België verblijven in casu niet leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM, gezien de inbreuken die hij heeft gepleegd de openbare orde van het land schaden zoals bedoeld in het tweede lid van deze bepaling. Uit de bespreking van het derde middel is gebleken dat niet is aangetoond dat deze beoordeling niet deugdelijk zou zijn. De verwerende partij kon dit gegeven dus betrekken bij de beoordeling van de belangenafweging in het licht van een mogelijke inmenging in het gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Tot slot heeft de verwerende partij gesteld dat verzoeker via de moderne communicatiemiddelen in staat is om tijdens

de scheiding in nauw contact te blijven met de kinderen en op die manier zijn gezinsleven verder te onderhouden.

Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat twee van zijn kinderen ziek zijn. Echter laat hij na om op concrete wijze te duiden hoe dit een ander licht zou werpen op de zaak.

In casu moet er vooreerst op worden gewezen dat bezwaarlijk kan worden ontkend dat rekening werd gehouden met de situatie en de specifieke noden van de twee zieke kinderen van verzoeker. Immers, de moeder en de kinderen kregen een verlenging van hun verblijfsmachtiging, precies op grond van de aandoening van de twee kinderen.

Verder kan er niet aan worden voorbijgegaan dat verzoeker zelf openbare ordefeiten heeft gepleegd en dat hij er zich van bewust moest zijn, niet alleen dat dit ertoe kon leiden dat hij in de gevangenis zou kunnen belanden doch ook dat dit de verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging in het gedrang zou kunnen brengen. Dit heeft hem er evenwel niet van weerhouden de feiten waarvoor hij op 17 mei 2019 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, te plegen. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat verzoeker zelf het hoger belang van zijn kinderen voorogen heeft gehad.

Voorts moet erop worden gewezen dat verzoeker daadwerkelijk al meer dan vijf maanden gedetineerd was op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, en dat uit niets blijkt dat er regelmatige contacten waren met zijn kinderen. Gelet op deze detentie moet in alle redelijkheid worden vastgesteld dat hij niet kan worden beschouwd als de voornaamste verzorger van zijn kinderen, en kan ervan worden uitgegaan dat deze rol wordt opgenomen door de moeder, die samen met de kinderen een verblijfsmachtiging heeft. Verzoeker wil alsnog een bijzondere afhankelijkheidsband aantonen door erop te wijzen dat hij de enige is in het gezin met een rijbewijs en dat hij onmisbaar is in de zorg voor zijn zieke kinderen, maar hij toont op geen enkele manier aan hoe zich dat vertaalt in het dagelijkse leven van de kinderen in het algemeen en de noden van de twee zieke kinderen in het bijzonder en al evenmin welke impact zijn detentie heeft gehad op de concrete situatie van de (zieke) kinderen. Verzoeker blijft dan ook in gebreke om met concrete argumenten aan te tonen dat het hoger belang van de kinderen, en dan in het bijzonder van de twee zieke kinderen, die samen met hun moeder in België mogen verblijven, derwijze in het gedrang komt door de bestreden beslissingen dat ze als disproportioneel moeten worden beschouwd en moeten worden vernietigd.

Noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch een schending van artikel 8 van het EVRM of het hoger belang van de kinderen is aangetoond.

2.2.4. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS